

NIELEGALNE PRZEKROCZENIE GRANICY (ART.264 KK)

Ochrona granicy - aspekty prawnokarne

HISTORIA

Karnoprawna ochrona granicy państwowej ukształtowana została już w okresie II Rzeczypospolitej.

W 1927 roku objęto po raz pierwszy penalizacją czyny polegające na przekroczeniu granicy państwowej - **Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. o granicach Państwa (Dz. U. z 1927 r., Nr 117, poz. 996)**

Pierwotnie:

Art.19 pkt 2: Kto przekracza zawarte w rozporządzeniu niniejszym lub wydane na jego podstawie nakazy lub zakazy (kara aresztu i grzywna)

Art.2: Przekraczanie granicy Państwa jest dozwolone tylko na zasadzie właściwych dokumentów i tylko na drogach celnych lub wyznaczonych (...) do tego punktach

Od 1936:

Art. 19 Kto przekracza granicę Państwa bez właściwych dokumentów albo w miejscu na to nieprzeznaczonym albo mimo zaniknięcia ruchu granicznego podlega karze aresztu do roku lub grzywny albo obu tym karom łącznie

Od 1948:

Art. 23 Kto przekracza granice Państwa bez właściwych dokumentów albo w miejscu na to przeznaczonym albo mimo zamknięcia ruchu granicznego, podlega karze więzienia na czas od 1 roku do lat 3.

W przypadkach mniejszej wagi sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

HISTORIA - CD

Art. 30 dekretu z dnia 23 marca 1956 r. o ochronie granic państwowych (Dz. U. z 1956 r., Nr 9, poz. 51 z późn. zm.)

Art. 30. 1 Kto przekracza granicę państwową bez zezwolenia.

podlega karze więzienia od roku do lat 5

2. W przypadku małej wagi sprawca podlega karze aresztu do roku albo karze grzywny do 5000 zł

Przestępstwo nielegalnego przekroczenia granicy zostało po raz pierwszy wprowadzone do kodeksu karnego z 1969 r. – w art. 288 k.k., który zamieszczony został w rozdziale XXXVI „Przestępstwa przeciwko porządkowi publicznemu”

Art. 288.1. Kto bez wymaganego zezwolenia przekracza granicę Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

podlega karze pozbawienia wolności do lat 5

2. W wypadku mniejszej wagi sprawca podlega karze pozbawienia wolności do roku, ograniczenia wolności albo grzywny

KODEKS KARNY Z 1997

Wersja pierwotna:

Art. 264 [Przekroczenie granicy]

§ 1. Kto wbrew przepisom przekracza granicę Rzeczypospolitej Polskiej,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

§ 2. Kto dopuszcza się czynu określonego w § 1, używając przemocy, groźby, podstęp lub we współdziałaniu z innymi osobami,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

§ 3. Kto organizuje innym osobom przekraczanie wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Aktualny stan prawny:

Pierwsza zmiana: ustawa z dnia 16.04.2004 r. – art. 264 § 3 – kara od 6 miesięcy do lat 8.

Druga zmiana: **USTAWA O ZMIANIE USTAWY O STRAŻY GRANICZNEJ ORAZ NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW**

z dnia 22 kwietnia 2005 r. ([Dz.U. Nr 90, poz. 757](#))

Obowiązujący art. 264 k.k. nie przewiduje już odpowiedzialności karnej za tzw. zwykle nielegalne przekroczenie granicy.

Od 24 sierpnia 2005 r. czyn taki stanowi wykroczenie z art. 49a k.w.

AKTUALNY STAN PRAWNY

Obowiązujące brzmienie przepisu art. 264 k.k.:

Art. 264 [Przekroczenie granicy]

§ 1.(uchylony)

§ 2. Kto wbrew [przepisom](#) przekracza granicę Rzeczypospolitej Polskiej, używając przemocy, groźby, podstępu lub we współdziałaniu z innymi osobami,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

§ 3. Kto organizuje innym osobom przekraczanie wbrew [przepisom](#) granicy Rzeczypospolitej Polskiej,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Kodeksu wykroczeń- art. 49a:

§ 1. Kto wbrew przepisom ustawy przekracza granicę Rzeczypospolitej Polskiej, podlega karze grzywny.

§ 2. Usiłowanie i pomocnictwo są karalne. (od 2007 – usiłowanie)

UZASADNIENIE KONTRAWENCJONALIZACJI

- *„Zgodnie z projektem dotychczasowy typ podstawowy przestępstwa przekraczania granicy państwowej wbrew przepisom (art. 264 § 1 Kk.) staje się wykroczeniem. Obowiązujące przepisy uznają każde przekroczenie granicy państwowej naruszające warunki określone w ustawie o ochronie granicy państwowej za przestępstwo (obejmuje to także naruszenia granicy związane z ruchem turystycznym). Z danych statystycznych wynika, że w 2001 r. z ponad 4 tys. 21 wszczętych postępowań przygotowawczych prowadzonych na podstawie art. 264 § 1 K.k. aktem oskarżenia objęto tylko 27% spraw. Sądy najsurowszą z kar przewidzianych za popełnienie przestępstwa z art. 264 § 1 – pozbawienie wolności – bez zawieszenia tej kary, orzekły jedynie w 72 przypadkach. Czyn objęty art. 264 § 1 K.k. jest typowym naruszeniem porządku administracyjnego, obejmującym nielegalne przekroczenie granicy polegające na wyjeździe z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jak i na wjeździe na to terytorium. Zauważyć należy, że ustawodawstwa Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Czeskiej i Republiki Słowackiej czyny mieszczące się w art. 264 § 1 K.k. uznają za wykroczenie. W kontekście akcesji do Unii Europejskiej zasadne jest jednolite traktowanie porównywalnych naruszeń prawa. Proponowana regulacja służy racjonalizacji ścigania oraz skutecznej realizacji zasady nieuchronności kary. Zauważyć także należy, że obowiązujące przepisy w szeregu przypadkach kwalifikację czynu uzależniają od jego skutków i wagi, zgodnie z art. 255 k.k. przestępstwem jest publiczne nawoływanie do popełnienia przestępstwa, art. 52a Kodeksu wykroczeń stanowi, że nawoływanie do popełnienia przestępstwa, jeżeli czyn albo jego skutki nie są znaczne, jest wykroczeniem. Art. 278 K.k. oraz art. 119 K.w. uzależniają kwalifikację czynu od wartości jego przedmiotu.”*

PRZEDMIOT OCHRONY

Wypadki nielegalnego przekroczenia granicy państwowej zostały zaliczone do grupy czynów przeciwko porządkowi publicznemu.

Dobrem prawnym chronionym na gruncie art. 264 k.k. jest przede wszystkim nienaruszalność granicy państwowej. Przyjmuje się również, że jest nim porządek publiczny, wyrażający się w przestrzeganiu zasad legalnego pobytu cudzoziemców na terytorium Polski.

Niekiedy jako przedmiot ochrony wskazywana jest granica RP, suwerenność państwa. Pośrednio przepis ten chroni bezpieczeństwo państwa, będące stanem, w którym dane państwo jest wolne od zagrożeń wewnętrznych i zewnętrznych. Jak wskazują zwolennicy uznawania bezpieczeństwa państwa za przedmiot ochrony, jest ono gwarantowane przez odpowiedni nadzór nad tym, kto zostaje wpuszczony na terytorium RP oraz kto je opuszcza.

ZNAMIONA STRONY PRZEDMIOTOWEJ

Obecnie typ zasadniczy przestępstwa nielegalnego przekroczenia granicy przewiduje § 2 art. 264 k.k.

Czynność sprawcza sprowadza się do nielegalnego „**przekroczenia**” granicy Rzeczypospolitej Polskiej.

Pojęcie „granica RP”, jej przebieg, w tym także na morzu, zostały określone w ustawie z 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej.

Granica Rzeczypospolitej Polskiej „[...] jest powierzchnia pionowa przechodząca przez linię graniczną, oddzielająca terytorium państwa polskiego od terytoriów innych państw i od morza pełnego. Granica państwowa rozgranicza również przestrzeń powietrzną, wody i wnętrze ziemi” (art. 1 ustawy).

Przebieg granicy państwowej na lądzie oraz rozgraniczenia morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego z państwami sąsiednimi są określone w umowach międzynarodowych, zawartych przez Rzeczpospolitą Polską (art. 2 ustawy).

Granica państwowa na morzu przebiega w odległości 12 mil morskich od linii podstawowej, określonej w odrębnych przepisach, lub po zewnętrznej granicy red włączonych do morza terytorialnego (art. 3 ustawy).

Zasady przekraczania granic określają przede wszystkim:

- USTAWA Z DNIA 12 PAŹDZIERNIKA 1990 R. O OCHRONIE GRANICY PAŃSTWOWEJ (Dz.U. z 2019 poz. 1776)

- ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2016/399 Z DNIA 9 MARCA 2016 R. W SPRAWIE UNIJNEGO KODEKSU ZASAD REGULUJĄCYCH PRZEPIYW OSÓB PRZEZ GRANICE (KODEKS GRANICZNY SCHENGEN) z dnia 9 marca 2016r. ([Dz.Urz.UE.L Nr 77, str. 1](#))

ZNAMIONA STRONY PRZEDMIOTOWEJ – C.D.

Przestępstwo to jest dokonane, gdy sprawca, przekroczywszy granicę, znajdzie się po jej zewnętrznej lub wewnętrznej - w praktyce nielegalne przekroczenie granicy oznacza **przemieszczenie się, z naruszeniem przepisów, przez powierzchnię pionową przechodzącą przez linię graniczną, która oddziela prawnie i fizycznie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od terytorium innych państw (może to być wjazd lub wyjazd z Polski).**

Pokonanie linii granicznej może zatem odbywać się praktycznie w każdej formie, przy użyciu dowolnych środków transportu. Może to być przejście, przejechanie, przelot lub przepłynięcie. Wśród wykorzystywanych środków komunikacji można wymienić przykładowo samochód, rower, pociąg, samolot.

SN: Momentem przekroczenia granicy państwowej jest ukończenie przez funkcjonariusza polskiej Straży Granicznej czynności polegającej na sprawdzeniu ważności i autentyczności dokumentów uprawniających do przekroczenia polskiej granicy państwowej przy równoczesnym ustaleniu tożsamości osoby legitymującej się tymi dokumentami.

ZNAMIONA STRONY PRZEDMIOTOWEJ – C.D.

Z nielegalnym przekroczeniem granicy (znamię wykroczenia i przestępstwa) będziemy mieć do w każdym przypadku „przekraczania wbrew przepisom” (tj. z naruszeniem obowiązujących przepisów regulujących sposoby przekraczania granic, miejsc przekraczania, obowiązku posiadania dokumentów, poddania się kontroli, itd.)

Czyli np. gdy:

- ktoś przekracza granicę w miejscu dozwolonym i posiada nieodpowiednie dokumenty
- nie posiada wymaganych dokumentów w ogóle
- przekracza granicę w miejscu do tego nieprzeznaczonym
- przekracza granicę w sposób sprzeczny z rodzajem dozwolonego dla danego przejścia granicznego ruchu (przejście dla ruchu pieszego przekracza pojazdem)

ZNAMIONA STRONY PRZEDMIOTOWEJ – C.D.

Przestępstwem określonym w art. 264 § 2 k.k. jest nie każde nielegalne przekroczenie granicy państwowej, ale tylko takie, które odbywa się przy użyciu:

- **przemocy**
- **groźby**
- **podstępu**

albo

we współdziałaniu z innymi osobami

ZNAMIONA STRONY PRZEDMIOTOWEJ – C.D.

Najpowszechniejszą odnotowywaną metodą przekraczania granicy państwowej wbrew przepisom (zarówno na kierunku „do”, jak i „z” RP) wśród cudzoziemców było dokonanie lub usiłowanie przekroczenia granicy państwowej **na podstawie sfalszowanego dokumentu - ok. 1/3** ogółu przypadków), w tym na podstawie wyłudzonego dokumentu. Najczęściej chodzi tutaj o przypadki fałszowania paszportów, wiz, zezwoleń na pobyt. Zdarza się również przerabianie stempli potwierdzających odprawę graniczną.

Drugą najpowszechniejszą metodą było przekraczanie granicy **bez dokumentów** (ok. 20% ogółu przypadków)

Spośród wskazanych w art. 264 § 2 k.k. sposobów najczęściej w praktyce (jak dotychczas) sprawcy stosowali PODSTĘP (groźba i przymus niezwykle rzadko)

ZNAMIONA STRONY PRZEDMIOTOWEJ – C.D.

Zachowanie polegające na **współdziałaniu z innymi osobami** wymaga **porozumienia** z co najmniej dwoma dalszymi osobami - musi dojść do współdziałania co najmniej trzech osób.

Porozumienie oznacza, że sprawca uzgodnił z osobami, z którymi współdziała, na czym polega ich rola przy nielegalnym przekroczeniu granicy RP.

Forma porozumienia może być dowolna.

Porozumienie może być zawarte w sposób wyraźny lub dorozumiany. Może być zawarte przed, jak i w trakcie wykonywania czynu zabronionego.

W świetle orzecznictwa pojęcie „przekraczanie granicy wspólnie z innymi osobami” oznacza zarówno to, że **wszystkie osoby wspólnie nielegalnie granicę tę przekraczają**, jak i to, że tylko **jedna osoba przekracza nielegalnie granicę, a pozostałe jej w tym pomagają**, tj. podejmują działania stwarzające ku temu warunki, np. dostarczają dokumenty lub udzielają rad.

**ORGANIZOWANIE INNYM OSOBOM, WBREW PRZEPISOM USTAWY, PRZEKROCZENIE
GRANICY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ (ART. 264 § 3)**

Przepis ten nie miał odpowiednika w Kodeksie karnym z 1969 r. Wprowadzenie karalności tego rodzaju zachowania było podyktowane koniecznością uzyskania w nowych realiach geopolitycznych odpowiednich narzędzi do walki ze zorganizowaną przestępczością, związaną m.in. z przemytem ludzi.

Sprawcą tego przestępstwa może być nawet jedna osoba, pod warunkiem, że „zorganizuje” przekroczenie granicy **co najmniej dwóm osobom**. Przesądza o tym użyta w art. 264 § 2 k.k. formuła „organizuje innym osobom”.

ORGANIZOWANIE INNYM OSOBOM, WBREW PRZEPISOM USTAWY, PRZEKRACZANIA GRANICY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ (ART. 264 § 3)

„Organizowanie” oznacza urządzanie, zakładanie, układanie w pewne formy - z realizacją tej czynności sprawczej będziemy mieć do czynienia w przypadku planowania, przygotowywania, a także koordynowania poszczególnych etapów działań, które mają doprowadzić do przekroczenia granicy RP przez inne osoby. Można stwierdzić, że są to wszelkiego rodzaju działania, których zwieńczeniem ma być przekroczenie granicy.

„Organizowanie”, o którym mowa w art. 264 § 3 k.k., nie musi sprowadzać się wyłącznie do starań o zapewnienie samego fizycznego przekroczenia tej granicy wbrew przepisom. Może bowiem polegać również na staraniach o zapewnienie miejsc przechowania dla osób nielegalnie przekraczających granice Rzeczypospolitej Polskiej lub środków przewozu.

Zazwyczaj organizowaniem nielegalnego przekraczania granicy RP trudnią się grupy przestępcze działające niejako „zawodowo”. Jeżeli dochodzi do skazania członków tego rodzaju grup, to najczęściej kwalifikacja prawna obejmuje, obok art. 264 § 3 k.k., również art. 258 k.k.

ORGANIZOWANIE INNYM OSOBOM, WBREW PRZEPISOM USTAWY, PRZEKROCZENIA GRANICY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ (ART. 264 § 3)

Jako przykłady zachowań realizujących znamię „organizowania” wymienia się:

- **nawiązywanie kontaktów z innymi sprawcami, którzy zajmują się organizowaniem lub przerzucaniem osób przez granicę,**
- sporządzanie planu trasy,**
- zdobywanie odpowiednich dokumentów,**
- zapewnienie miejsc noclegowych, przechowywanie osób, które zamierzają nielegalnie przekroczyć granicę**
- zapewnienie środków transportu.**
- pobieranie opłat od kandydatów do nielegalnego przekroczenia granicy,**
- nabywanie przedmiotów ułatwiających przekroczenie granicy (np. latarek, noktowizorów, ciemnej odzieży, pontonów)**

ORGANIZOWANIE INNYM OSOBOM, WBREW PRZEPISOM USTAWY, PRZEKROCZANIE GRANICY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ (ART. 264 § 3)

postanowienie SN - Izba Karna z dnia 22.11.2016, IV KK 362/16

- 1. Przepięstwo określone w art. 264 § 3 KK polega na organizowaniu innym osobom (przynajmniej dwóm) przekroczenia wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej. Organizowanie, o którym mowa w art. 264 § 3 KK, oznacza podejmowanie czynności umożliwiających innym osobom nielegalne przekroczenie granicy Rzeczypospolitej Polskiej. Zachowanie sprawcy może polegać np. na dostarczaniu tym osobom wymaganych dokumentów lub przekazaniu środków transportu.*
- 2. „Organizowanie” innym osobom przekroczenia wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej nie musi prowadzić się wyłącznie do starań o zapewnienie samego fizycznego przekroczenia tej granicy wbrew przepisom. Może bowiem polegać również na staraniach o zapewnienie miejsc przechowania dla osób nielegalnie przekraczających granice Rzeczypospolitej Polskiej lub środków przewozu tychże osób do określonych miejsc.*
- 3. Do uznania przestępstwa określonego w art. 264 § 3 KK za dokonane nie jest konieczne, aby osoby, którym sprawca organizował nielegalne przekroczenie granicy, faktycznie ją przekroczyły*

**ORGANIZOWANIE INNYM OSOBOM, WBREW PRZEPISOM USTAWY, PRZEKROCZANIA
GRANICY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ (ART. 264 § 3)**

wyrok SN - Izba Wojskowa z dnia 25.01.2005, WK 23/04 :

1. „Organizowanie” innym osobom przekraczania wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej (art. 264 § 3 KK) nie musi sprowadzać się wyłącznie do starań o zapewnienie samego fizycznego przekroczenia tej granicy wbrew przepisom. Może bowiem polegać również na staraniach o zapewnienie miejsc przechowania dla osób nielegalnie przekraczających granice Rzeczypospolitej Polskiej lub środków przewozu tychże osób do określonych miejsc.

2. Za pomocnictwo do popełnienia przestępstwa polegającego na organizowaniu innym osobom przekraczania wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej (art. 18 § 3 KK w zw. z art. 264 § 3 KK) odpowiadać może także ten, kto w zamiarze ułatwienia sprawcy dokonania tego czynu dostarcza mu środek przewozu dla przetransportowania osób po nielegalnym przekroczeniu przez nie wymienionej granicy do miejsca przechowania, jeżeli jest to wynikiem przyrzeczenia złożonego przed popełnieniem tego przestępstwa lub w trakcie jego popełniania.

Problem rozgraniczenia pomocnictwa do nielegalnego przekroczenia granicy od organizowania innym osobom nielegalnego przekraczania granicy

ZBIEGI

- **art. 264 § 2 k.k.** może pozostawać w zbiegu właściwym z **art. 18 c** ustawy o ochronie granicy państwowej (poprzednio: z art. 288 k.k.) - np. gdy nielegalnemu przekroczeniu granicy towarzyszy zniszczenie urządzeń granicznych

- **art. 264 § 2 k.k.** może pozostawać w zbiegu właściwym z odpowiednimi przepisami przeciwko życiu i zdrowiu, np. z **art. 148 k.k., 156 § 1 k.k., 157 § 1 k.k.,** czy **art. 157 § 2 k.k.** - w przypadku użycia przez sprawcę tej odmiany czynu zabronionego przemocy

- **art. 264 § 2 k.k.** może pozostawać w zbiegu właściwym z odpowiednimi przepisami przeciwko działalności instytucji państwowych (np. z **art. 222 k.k., 223 k.k. 224 k.k.**) – gdy sprawca stosuje przemoc wobec osoby będącej funkcjonariuszem (np. dopuszcza się czynnej napaści na strażnika granicznego)

- **art. 264 § 3 k.k.** może pozostawać w zbiegu właściwym z **art. 231 § 1 k.k.** - w sytuacji, gdy organizatorem nielegalnego przekroczenia granicy jest funkcjonariusz publiczny (np. Straży Granicznej)

- **art. 264 § 3 k.k.** może pozostawać w zbiegu właściwym z **art. 228 k.k.** - w przypadku, gdy organizowanie nielegalnego przekroczenia granicy przez funkcjonariusza publicznego połączone jest z przyjęciem przez niego korzyści majątkowej lub osobistej bądź też obietnicy takich korzyści

ZBIEGI

- **art. 264 § 3 k.k.** może pozostawać w zbiegu właściwym z **art. 264a § 1 k.k.** - w sytuacji, gdy zachowanie organizatora nielegalnego przekroczenia granicy RP nie ogranicza się do ułatwienia określonym osobom przekroczenia granicy, ale polega również na ułatwieniu im pobytu w kraju, np. przez udostępnienie im mieszkania, o ile sprawca działał z góry z takim zamiarem. Jeżeli zamiar udzielenia pomocy takim osobom, które nielegalnie przekroczyły granicę RP, w ich pobycie powstał później, mamy do czynienia z realnym zbiegiem przestępstw (art. 85 k.k.), tj. przestępstwa opisanego w art. 264a § 1 k.k. oraz w art. 264 § 3 k.k.

- **art. 264 § 2 k.k.** lub **art. 264 § 3 k.k.** mogą pozostawać w zbiegu z przepisami przewidującymi przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów (**art. 270 § 1 lub § 2a** (podrabianie, przerabianie dokumentu), **art. 272, art. 273 k.k.** (wyłudzenie poświadczenia nieprawdy, posługiwanie się dokumentem sfalszowanym lub poświadczającym nieprawdę), czy też z **art. 275 § 1 k.k.** (posługiwanie się cudzym dokumentem – metoda *look alike*)

- **art. 264 § 2 k.k.** może pozostawać w zbiegu właściwym z **art. 259a k.k.** – gdy sprawca nielegalnego przekroczenia granicy czyni to np. w celu popełnienia przestępstwa o charakterze terrorystycznym

ODPOWIEDZIALNOŚĆ KARNAZA NISZCZENIE INFRASTRUKTURY GRANICZNEJ

Rozdział 3a dodany ustawą z dnia 14.10.2021 r. ([Dz.U. z 2021 r. poz. 1918](#)), która weszła w życie 26.10.2021

ROZDZIAŁ 3A. PRZEPISY KARNE

Art. 18c [Niszczenie infrastruktury w strefie przygranicznej]

1. Kto zabiera, niszczy, uszkadza, usuwa, przesuwa lub czyni niezdatnymi do użytku elementy infrastruktury, znajdujące się w strefie nadgranicznej i przeznaczone do ochrony granicy państwowej, w szczególności ogrodzenia, zasieki, zapory lub roгатki,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5.

2. W przypadku mniejszej wagi, sprawca

podlega grzywnie.

ART. 264 K.K. – PRAWOMOCNE SKAZANIA:

<i>Wyszczególnienie</i>	LATA																
	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
	<i>wliczbach bezwzględnych</i>																
Art.264 §1 kk	973	1 055	1 370	1 000	27	10	3	3	8	2	-	1	-	-	-	-	-
Art.264 §2 kk	349	506	1 061	1 823	2 066	2 030	1 305	819	1 092	591	816	664	610	641	681	610	606
Art.264 §3 kk	145	167	273	402	261	153	196	98	106	114	65	73	77	100	113	117	149

STATYSTYKA POLICYJNA

Nielegalne przekroczenie granicy (art. 264)		
Rok	Liczba postępowań wszczętych	Liczba przestępstw stwierdzonych
2020	2	3
2019	4	9
2018	2	3
2017	2	9
2016	4	2
2015	3	19
2014	9	2
2013	4	36
2012	9	39
2011	6	48
2010	10	226
2009	34	82
2008	19	44
2007	34	144
2006	25	102
2005	47	176
2004	50	254
2003	42	311
2002	45	225
2001	53	290
2000	39	346
1999	64	229

NIELEGALNE PRZEKROCZENIA GRANICY W 2019 R. – ŹRÓDŁO: STRAŻ GRANICZNA

W 2019 roku funkcjonariusze Straży Granicznej zatrzymali 178 osób, które do Polski dostały się nielegalnie przez tzw. zieloną granicę – na granicy z Rosją 8 osób, z Białorusią – 20, i z Ukrainą - 148.

Najwięcej prób nielegalnego przedostania się do naszego kraju odnotowano jednak na przejściach granicznych.

Na drogowych przejściach granicznych funkcjonariusze Straży Granicznej udaremnili w sumie 1162 próby przekroczenia granicy wbrew przepisom, w tym na granicy z Ukrainą – 877, z Białorusią – 169, z Rosją – 116.

Aż 650 przypadków usiłowania nielegalnego przekroczenia granicy odnotowano również na lotniczych przejściach granicznych

NIELEGALNE PRZEKROCZENIA ZEWNĘTRZNYCH GRANIC UE

Według Frontexu (Europejskiej Agencji Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej):

- w **2014 r.** wykryto **280 000** przypadków ludzi przekraczających nielegalnie zewnętrzne granice UE, tj. dwa razy tyle, co w dotychczas rekordowym 2011 r., kiedy wykryto 140 000 ludzi.

- w **2015 r.** liczba ta wzrosła - na granicach zewnętrznych UE wykryto ponad **1,83 miliona** nielegalnych przekroczeń granic (rok 2015 r. traktowany jest aktualnie jako ten, w którym nastąpił szczyt nielegalnych migracji)

- w **2017 r.** wykryto **204 750** przypadków nielegalnego przekroczenia granicy zewnętrznej UE

- w **2018 r.** liczba wykrytych przypadków nielegalnego przekroczenia granicy zewnętrznej UE osiągnęła najniższy poziom od pięciu lat – **150 114**

w **2019 r.** stwierdzono **141 846** przypadków nielegalnego przekroczenia granicy zewnętrznej UE

- **2020 r.** stwierdzono **125 100** przypadków nielegalnego przekroczenia granicy zewnętrznej UE

- rok 2021: **85 700** przypadków nielegalnego przekroczenia granicy zewnętrznej UE (okres od stycznia do lipca 2021 r.)